

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 172 (XVI) — Nr. 711

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 6 august 2004

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 285 din 1 iulie 2004 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare	1-4		
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
946/299. — Ordin al ministrului sănătății și al ministrului de stat, ministrul administrației și internelor, pentru aprobarea modelului-cadru al contractului de concesiune încheiat în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 884/2004 privind concesiunea unor spații cu destinația de cabinete medicale.....			5-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 285

din 1 iulie 2004

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare

Ioan Vida — președinte
Nicolae Cochinescu — judecător
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Florentina Baltă — procuror
Doina Suliman — magistrat-asistent șef

Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Veronica Chițea în Dosarul nr. 2.748/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal autorul excepției este prezent personal și asistat de avocatul Iosif Friedmann Nicolescu. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent șef referă asupra cauzei și arată că la dosarul cauzei au depus note scrise părțile Liviu-Anton Vilvoi, care solicită admiterea excepției, și Organizația

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Ordonanța

pentru Apărarea Drepturilor Omului, care solicită respingerea excepției ca neîntemeiată.

Cauza se află în stare de judecată.

Avocatul autorului excepției solicită admiterea acesteia pentru motivele invocate în fața instanței de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public, considerând că dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.748/2003, **Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare.** Excepția a fost ridicată de Veronica Chițea cu ocazia soluționării recursului formulat împotriva Deciziei civile nr. 1.132 din 19 mai 2003, pronunțată de Tribunalul București — Secția a V-a civilă în Dosarul nr. 4.023/2002.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat contravine prevederilor constituționale consacrate în art. 15 alin. (1), art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (3), art. 24, art. 51 alin. (2), art. 124 alin. (2) și art. 129. Astfel, consideră că art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, care conferă calitate activă procesuală organizațiilor neguvernamentale ce au ca scop protecția drepturilor omului, creează „o situație de inechitate și discriminare” pentru celelalte părți care nu s-au pus sub ocrotirea unei astfel de organizații. În opinia sa, dispozițiile legale criticate ar trebui să aibă în vedere numai cauzele în care aceste organizații se judecă în contradictoriu cu o autoritate publică „care ar putea să fie susceptibilă de a discrimina o persoană fizică, un grup de persoane fizice etc”. Argumentând această opinie, autorul excepției arată că partea în favoarea căreia intervine organizația este favorizată „prin crearea unei stări tensional-emoționale completului de judecată care soluționează cauza”. De asemenea, consideră că se produce o ingerință a organizațiilor neguvernamentale în activitatea autorității judecătorești, „astfel că justiția nu mai este unică, imparțială și egală pentru toți”. În altă ordine de idei, autorul excepției susține că textul de lege criticat contravine prevederilor art. 129 din Constituție, deoarece o organizație neguvernamentală nu poate avea calitatea de „parte interesată”. Astfel, în opinia sa, „o organizație neguvernamentală trebuie să aibă o atitudine echidistantă față de persoanele fizice și juridice care au calitatea de justițiabili și nu se poate substitui folosinței drepturilor civile în judecată și nici nu poate avea exercițiul drepturilor procesuale ale persoanelor”. De asemenea, observă că, în cauzele civile, părțile au calitate procesuală activă în cazul în care au și un interes legitim și actual. În continuare, susține că dispozițiile legale criticate contravin art. 15 alin. (1) din Constituție, republicată, deoarece doar cetățenii

beneficiază de drepturile și libertățile consacrate prin Constituție și alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea. În opinia sa, sunt înfrânte și dispozițiile constituționale care consacră dreptul la un proces echitabil, întrucât organizația neguvernamentală devine „partizantul” părții ale cărei interese le susține în justiție. De asemenea, consideră că art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 este în contradicție și cu dispozițiile art. 24 din Constituție, republicată, deoarece, în cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate numai de un avocat, nu și de o organizație neguvernamentală. În continuare amintește că, potrivit art. 51 alin. (2) din Constituție, republicată, organizațiile legal constituite au dreptul să adreseze petiții exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă. În fine, apreciază că „Ordonanța guvernamentală nr. 137/2000, adoptată ca Legea nr. 48/2002, nefiind o lege organică, [...] nu poate să fie în contradicție cu drepturile și libertățile cetățenilor”. În concluzie, solicită instanței constituționale să modifice art. 22 din ordonanță, în sensul restrângerii sferei acestor dispoziții numai la acțiunile împotriva statului, cât și în cauzele penale, „excluzându-se ingerințele organizațiilor neguvernamentale în cazul drepturilor subiectiv patrimoniale sau nepatrimoniale între persoanele private, între care nu există privilegii și discriminări”.

Instanța de judecată consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Astfel, în opinia sa, textul de lege criticat nu creează o situație inechitabilă și discriminatorie celorlalte părți din proces ale căror interese nu sunt reprezentate de o organizație neguvernamentală, deoarece folosința și exercițiul drepturilor procedurale incumbă părților din proces cu respectarea tuturor principiilor care guvernează activitatea de judecată. Mai mult, amintește că justiția este unică și egală pentru toți, fapt ce presupune folosirea acelorași reguli procedurale și acordarea drepturilor procesuale în mod egal tuturor participanților. În continuare, arată că organizațiile neguvernamentale intervin în proces în baza mandatului părții ale cărei interese sunt atinse prin discriminare, astfel încât se respectă principiul constituțional al liberului acces la justiție. De asemenea, apreciază că art. 22 din Legea nr. 137/2000 este în deplin acord cu principiul constituțional al universalității drepturilor și libertăților, întrucât universalitatea este concepută fără deosebire de faptul reglementării acestor drepturi și libertăți prin Constituție sau prin alte legi. În altă ordine de idei, observă că, deși instanța de judecată nu se investeste din oficiu, legea recunoaște legitimarea procesuală activă unor organisme ce nu sunt titulare ale dreptului. În fine, potrivit opiniei instanței de judecată, dispozițiile legale ce fac obiectul excepției nu aduc atingeri nici dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Constituție, republicată, întrucât organizația neguvernamentală intervine în proces alături de partea de care a fost mandatată, și nu în calitate de apărător al acesteia.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate, iar în conformitate cu art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu

modificările ulterioare, a fost solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată, deoarece prin textul de lege criticat se reglementează „unul din cazurile de excepție în care legea, pentru deplina și prompta ocrotire a drepturilor și libertăților pe care le conferă, recunoaște, în situații anume prevăzute, legitimarea procesuală activă a anumitor organe care nu sunt titulare ale dreptului dedus judecării — cum este cazul acțiunii civile ce poate fi pornită de Ministerul Public, potrivit art. 45 din Codul de procedură civilă“. În continuare, se arată că art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 „reprezintă un demers legislativ de respectare și realizare a cerințelor constituționale de principiu, cum sunt cele ale egalității în drepturi și accesul liber la justiție, și nu de încălcare a lor“.

Avocatul Poporului consideră că argumentele autorului excepției sunt neîntemeiate. În acest sens arată că, potrivit art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, organizațiile neguvernamentale au calitate procesuală activă în cazul în care discriminarea se manifestă în domeniul lor de activitate și aduce atingere unei comunități sau unui grup de persoane, precum și în cazul în care discriminarea aduce atingere unei persoane fizice. Așa fiind, aceste organizații intervin în proces pentru realizarea scopului lor de protecție a drepturilor persoanelor fizice și a interesului lor legitim de combatere a discriminării, și nu în calitate de apărător al părții care i-a solicitat intervenția, așa încât principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor nu este încălcat. În sprijinul acestor argumente invocă și jurisprudența Curții Constituționale, prin Decizia nr. 44/1996, în care s-a statuat că nu constituie discriminare faptul că, prin aplicarea unor prevederi legale, anumite persoane pot ajunge în situații defavorabile, apreciate ca atare prin prisma propriilor lor interese subiective. Avocatul Poporului consideră, de asemenea, că textul de lege ce face obiectul excepției nu conține nici o dispoziție contrară prevederilor art. 21 și 24 din Constituție, republicată, și nu contravine principiului constituțional consacrat în art. 15 alin. (1), ci reprezintă tocmai o concretizare a acestui principiu. Celelalte norme constituționale invocate de autorul excepției sunt apreciate ca fiind nerelevante pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului și cel al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise ale părților, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, republicată, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 2 septembrie 2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 48/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 31 ianuarie 2002, dispoziții care au următoarea redactare:

— Art. 22: „(1) *Organizațiile neguvernamentale care au ca scop protecția drepturilor omului au calitate procesuală activă în cazul în care discriminarea se manifestă în domeniul lor de activitate și aduce atingere unei comunități sau unui grup de persoane.*

(2) *Organizațiile prevăzute la alin. (1) au calitate procesuală activă și în cazul în care discriminarea aduce atingere unei persoane fizice, dacă aceasta din urmă mandatează organizația în acest sens.*“

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea următoarelor prevederi din Constituție:

— Art. 15 alin. (1): „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*“;

— Art. 16 alin. (1) și alin. (2): „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*“;

— Art. 21 alin. (3): „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*“;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*“;

— Art. 51 alin. (2): „*Organizațiile legal constituite au dreptul să adreseze petiții exclusiv în numele colectivelor pe care le reprezintă.*“;

— Art. 124 alin. (2): „*Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.*“;

— Art. 129: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“

Analizând textul legal criticat, Curtea observă că, ulterior sesizării sale, acesta a fost modificat prin Legea nr. 27/2004 privind aprobarea Ordonanței Guvernului nr. 77/2003 pentru modificarea și completarea Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 11 martie 2004, păstrându-se însă soluția legislativă criticată de autorul excepției.

Potrivit opiniei acestuia, atribuirea calității procesuale active organizațiilor neguvernamentale care au ca scop protecția drepturilor omului contravine principiilor constituționale ale universalității, egalității cetățenilor și dreptului constituțional la un proces echitabil, precum și prevederilor art. 124 alin. (2) din Constituție, republicată, care consacră caracterul unic, imparțial și egal al justiției. În acest sens, arată că instanța de judecată este supusă unei „stări tensional-emoționale“ care va influența soluția dată în cauză.

Examinând prevederile art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000, Curtea constată că acestea nu creează o

inegalitate a părților în fața instanței și nici nu reprezintă o ingerință a organizațiilor neguvernamentale în activitatea autorității judecătorești. Astfel, dispozițiile art. 124 alin. (2) din Constituție, republicată, la care însuși autorul excepției face trimitere, consacră nu numai un deziderat, ci însuși obligația instanțelor de a asigura o judecată unică, imparțială și egală pentru toți. Mai mult, în virtutea prevederilor constituționale ale art. 124 alin. (1), justiția se înfăptuiește în numele legii. Așa fiind, judecătorul își va fundamenta soluția în cauză pe dispozițiile legale invocate și probele administrate de părți, și nu pe „starea tensional-emoțională” indusă de participarea la proces a organizațiilor neguvernamentale. De altfel, modul în care instanțele de judecată înțeleg să se supună acestor obligații consacrate constituțional reprezintă o chestiune de aplicare a legii, iar nu un argument care să susțină neconstituționalitatea textului de lege criticat. În virtutea art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, instanța constituțională nu se poate pronunța asupra modului de interpretare și aplicare a legii, ci numai asupra înțeleșului său contrar Constituției.

De asemenea, Curtea apreciază că textul de lege criticat nu aduce atingere prevederilor constituționale consacrate în art. 15 alin. (1).

În ceea ce privește criticile aduse dispozițiilor legale ce fac obiectul excepției în raport cu prevederile art. 24, autorul excepției le motivează arătând că, în cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate numai de un avocat, nu și de o organizație neguvernamentală. Mai mult, în opinia sa, organizațiile neguvernamentale nu pot avea nici calitatea de „parte interesată”, deoarece nu justifică un interes legitim și actual.

În fața acestor susțineri, se constată că organizațiile neguvernamentale nu participă la proces în calitate de reprezentanți ai părților, ci în virtutea calității procesuale active proprii pe care le-o atribuie legea. Acest fapt este confirmat și de modificarea pe care textul legal criticat a suferit-o ulterior sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate. Astfel, tocmai pentru a îndepărta ideea reprezentării, legiuitorul a modificat art. 22 alin. (2)

din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 în sensul că organizațiile neguvernamentale nu mai dobândesc calitate procesuală activă în cazurile când persoana fizică supusă unei discriminări le mandatează, ci la cererea acesteia. De asemenea, se observă că interesul participării în cauză rezidă în însuși scopul pentru care organizația neguvernamentală ființează, și anume protecția drepturilor persoanelor care au fost supuse unei discriminări.

În ceea ce privește susținerea autorului excepției, potrivit căreia textul de lege criticat aduce atingere art. 51 alin. (2) din Constituție, republicată, Curtea observă că aceste dispoziții constituționale se referă la „dreptul la petiționare”, care este diferit de dreptul de a introduce acțiuni la instanțele judecătorești, drept consacrat de art. 21 alin. (1) din Constituție. Astfel, așa cum Curtea Constituțională a statuat și prin Decizia nr. 175 din 15 aprilie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 17 mai 2004, sesizarea instanțelor judecătorești pentru valorificarea unui drept nesocotit ori încălcat sau pentru realizarea unui interes care se poate obține numai pe calea justiției nu reprezintă un aspect al dreptului de petiționare. Acest din urmă drept se referă la cererile, reclamațiile, sesizările și propunerile în legătură cu rezolvarea unor probleme personale sau de grup ce nu presupun calea justiției și la care autoritățile publice au obligația de a răspunde în termenele și condițiile stabilite potrivit legii, în timp ce cererile de chemare în judecată, care declanșează procesul civil, se rezolvă după reguli specifice, proprii activității de judecată.

În fine, în ceea ce privește solicitarea autorului excepției ca instanța constituțională să modifice textul legal criticat astfel încât acesta să se aplice numai acțiunilor împotriva statului și în cauzele penale, Curtea observă că, în virtutea competenței sale consacrate constituțional, cât și prin Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu ar putea modifica un text de lege fără a se crea astfel o imixtiune în activitatea legiuitorului, încălcându-se principiul constituțional al separației puterilor în stat.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, republicată, precum și al art. 1, 2, 3, al art. 13 alin. (1) lit. A.d) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cu majoritate de voturi,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 22 din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, aprobată și modificată prin Legea nr. 48/2002, cu modificările și completările ulterioare, excepție ridicată de Veronica Chițea în Dosarul nr. 2.748/2003 al Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 1 iulie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent șef,
Doina Suliman

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 946 din 21 iulie 2004

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
Nr. 299 din 20 iulie 2004

ORDIN

pentru aprobarea modelului-cadru al contractului de concesiune încheiat în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 884/2004 privind concesiunea unor spații cu destinația de cabinete medicale

Având în vedere prevederile art. 10 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 884/2004 privind concesiunea unor spații cu destinația de cabinete medicale,

în temeiul prevederilor art. 4 alin. (7) din Hotărârea Guvernului nr. 743/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 9 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2003 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 604/2003, cu modificările ulterioare,

ministrul sănătății și ministru de stat, ministrul administrației și internelor emit următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă modelul-cadru al contractului de concesiune prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății,
Ovidiu Brînzan

Ministru de stat,
ministrul administrației și internelor,
Marian Florian Săniuță

Ministrul delegat
pentru administrația publică,
Gheorghe Emacu

ANEXĂ

CONTRACT DE CONCESIUNE

— model-cadru —

Încheiat astăzi, ..., la .....

1. Părțile contractante

1.1. Ministerul/organul de specialitate al administrației publice centrale/consiliul județean/consiliul local/instituția publică de interes local ....., cu sediul în ....., reprezentat prin ....., având funcția de ....., în calitate de concedent,

și

1.2. .... (domiciliat în ....., CNP .....) medicul titular al cabinetului/reprezentantul legal al societății civile medicale/reprezentantul legal al unității medico-sanitare cu personalitate juridică ....., cu sediul social în ....., înregistrat la Registrul unic al cabinetelor medicale ..... sub nr. .... din ....., cod fiscal ..... din ....., având contul deschis la ....., în calitate de concesionar,
au convenit să încheie prezentul contract de concesiune.

2. Obiectul contractului de concesiune

2.1. Obiectul contractului de concesiune îl constituie exploatarea spațiului (bunul imobil) în care funcționează cabinetul medical ....., situat în ....., format din ..... încăperi în suprafața totală de ..... m², conform schiței spațiului, care va constitui anexa nr. 1*) la contractul de concesiune.

2.2. Predarea-primirea obiectului concesiunii se va efectua pe bază de proces-verbal care se va încheia până la data de ....., care va constitui anexa nr. 2 la contractul de concesiune.

2.3. În cazul în care spațiul este concesiionat către 2 titulari de cabinet medical (care îl folosesc în regim de tură-contratură), aceștia vor anexa la prezentul contract de concesiune acordul lor de voință privind împărțirea timpului de folosință a spațiului.

*) Se elaborează de administrația publică locală.

2.4. Este interzisă subconcesionarea în tot sau în parte, unei terțe persoane, a spațiului care face obiectul prezentului contract de concesiune.

3. Termenul

3.1. Dura concesiunii este de ..... ani, începând de la data de .....

3.2. Contractul de concesiune poate fi prelungit pentru o perioadă egală cu cel mult jumătate din durata sa inițială, astfel încât durata întregului contract să nu depășească 49 de ani.

4. Redevența

4.1. Redevența este de 1 euro/m²/an în primii 5 ani.

4.2. După primii 5 ani nivelul minim al redevenței se va stabili de concedent, pornind de la prețul pieței, sub care redevența nu poate fi acceptată. După negociere cuantumul redevenței va fi prevăzut într-un act adițional semnat de ambele părți contractante.

4.3. Plata redevenței se face prin conturile:

— contul concedentului nr. ....,

deschis la Banca .....

— contul concesionarului nr. ....,

deschis la Banca .....

4.4. Pentru primii 5 ani, începând din anul 2005, plata redevenței se va face în primul trimestru al anului respectiv. Ulterior, termenul de plată a redevenței se va stabili prin act adițional.

4.5. Plata integrală a redevenței pentru anul 2004 se va face până la data de 31 decembrie.

4.6. Neplata redevenței în termenul prevăzut la pct. 4.4 și 4.5 dă dreptul concedentului să pretindă penalități în cuantum de 0,25% din valoarea acesteia pe zi de întârziere.

4.7. Neplata redevenței pentru o perioadă de un an duce la rezilierea contractului.

5. Drepturile părților

5.1. Drepturile concesionarului

5.1.1. Concesionarul are dreptul de a exploata în mod direct, pe riscul și pe răspunderea sa, bunul imobil care face obiectul prezentului contract de concesiune.

5.2. Drepturile concedentului

5.2.1. Concedentul are dreptul să inspecteze bunul imobil concesionat, să verifice stadiul de realizare a investițiilor, precum și modul în care este satisfăcut interesul public prin realizarea activității sau serviciului public, verificând respectarea obligațiilor asumate de concesionar.

5.2.2. Verificarea se va efectua numai cu notificarea prealabilă a concesionarului și în următoarele condiții:

.....

6. Obligațiile părților

6.1. Obligațiile concesionarului

6.1.1. Concesionarul este obligat să asigure exploatarea eficientă în regim de continuitate și de permanență a bunului imobil care face obiectul concesiunii.

6.1.2. Concesionarul este obligat să plătească redevența.

6.1.3. Concesionarul are obligația de a restitui bunul concesionat, după expirarea contractului de concesiune, în deplina proprietate, liber de orice sarcină, inclusiv investițiile realizate, cel puțin în condițiile în care a fost preluat, în caz contrar urmând să suporte contravaloarea daunelor produse.

6.1.4. Concesionarul poate investi în bunul imobil concesionat sau poate realiza lucrări de modernizare a acestuia numai cu acordul concedentului.

6.1.5. În termen de 90 de zile de la data încheierii contractului de concesiune concesionarul este obligat să depună, cu titlu de garanție, o sumă de... lei, reprezentând o cotă-parte din suma datorată concedentului cu titlu de redevență pentru primul an de activitate.

6.1.6. La încetarea contractului de concesiune din alte cauze decât prin atingerea termenului, excluzând forța majoră și cazul fortuit, concesionarul este obligat să asigure continuitatea prestării activității sau serviciului public, în condițiile stipulate în contract, până la preluarea acesteia de către concedent.

6.1.7. În cazul în care concesionarul sesizează existența sau posibilitatea existenței unei cauze de natură să conducă la imposibilitatea realizării activității sau serviciului public, va notifica de îndată acest fapt concedentului, în vederea luării măsurilor ce se impun pentru asigurarea continuității activității sau serviciului public.

6.1.8. Concesionarul are obligația de a onora anumite solicitări ale Ministerului Sănătății, specifice sistemului sanitar (efectuare de gărzi, acordare de asistență medicală de specialitate anumitor categorii de pacienți etc.), care vor fi reglementate prin ordin al ministrului sănătății.

6.2. Obligațiile concedentului

6.2.1. Concedentul este obligat să nu îl tulbure pe concesionar în exercițiul drepturilor rezultate din prezentul contract de concesiune.

6.2.2. Concedentul nu are dreptul să modifice în mod unilateral contractul de concesiune, în afară de cazurile prevăzute expres de lege și de prezentul contract.

6.2.3. Concedentul este obligat să notifice concesionarului apariția oricăror împrejurări de natură să aducă atingere drepturilor concesionarului, dacă are cunoștință despre aceasta.

7. Modificarea contractului

7.1. Concedentul poate modifica unilateral partea reglementară a prezentului contract de concesiune, cu notificarea prealabilă a concesionarului, din motive excepționale legate de interesul național sau local, după caz.

7.2.1. În cazul în care modificarea unilaterală a contractului de concesiune îi aduce un prejudiciu, concesionarul are dreptul să primească în mod prompt o despăgubire adecvată și efectivă.

7.2.2. În caz de dezacord între concedent și concesionar cu privire la valoarea despăgubirii, aceasta va fi stabilită de instanța judecătorească competentă.

7.2.3. Dezacordul dintre concedent și concesionar cu privire la despăgubiri nu poate să constituie un temei pentru concesionar care să conducă la sustragerea de la obligațiile sale contractuale.

8. Încetarea contractului de concesiune

8.1. Prezentul contract de concesiune încetează în următoarele situații:

a) la expirarea duratei stabilite în prezentul contract, dacă părțile nu convin în scris prelungirea acestuia, în condițiile legii;

b) în cazul în care interesul național sau local o impune, prin denunțarea unilaterală de către concedent, cu plata unei despăgubiri juste și prealabile în sarcina concedentului;

c) în cazul nerespectării obligațiilor contractuale de către concesionar, prin reziliere unilaterală de către concedent, cu plata unei despăgubiri în sarcina concesionarului;

d) în cazul nerespectării obligațiilor contractuale de către concedent, prin rezilierea unilaterală a contractului de către concesionar, cu plata de despăgubiri în sarcina concedentului;

e) la dispariția, dintr-o cauză de forță majoră, a bunului concesionat sau în cazul imposibilității obiective a concesionarului de a-l exploata, prin renunțare, fără plata unei despăgubiri;

f) schimbarea destinației spațiilor după concesionare atrage rezilierea de drept a contractului de concesiune;

g) concesionarul poate denunța unilateral contractul de concesiune pentru motive personale, notificând concedentul cu 60 de zile înainte de data denunțării;

h) în cazul în care titularul cabinetului medical nu mai desfășoară activitate medicală.

9. Răspunderea contractuală

9.1. Nerespectarea de către părțile contractante a obligațiilor cuprinse în prezentul contract de concesiune atrage răspunderea contractuală a părții în culpă.

10. Forța majoră

10.1. Nici una dintre părțile contractante nu răspunde de neexecutarea la termen și/sau de executarea în mod necorespunzător, total sau parțial, a oricărei obligații care îi revine în baza prezentului contract de concesiune, dacă neexecutarea sau executarea necorespunzătoare a obligației respective a fost cauzată de forța majoră, astfel cum este definită în lege.

10.2. Partea care invocă forța majoră este obligată să notifice celeilalte părți, în termen de ... (zile, ore) de la producerea evenimentului, și să ia toate măsurile posibile în vederea limitării consecințelor lui.

10.3. Dacă în termen de ..... (zile, ore) de la producere evenimentul respectiv nu încetează, părțile au dreptul să își notifice încetarea de plin drept a prezentului contract de concesiune fără ca vreuna dintre ele să pretindă daune-interese.

11. Notificări

11.1. În accepțiunea părților contractante orice notificare adresată de una dintre acestea celeilalte este valabil îndeplinită dacă va fi transmisă la adresa/sediul prevăzut în prezentul contract de concesiune.

11.2. În cazul în care notificarea se face pe cale poștală, ea va fi transmisă prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire și se consideră primită de destinatar la data menționată de oficiul poștal primitor pe această confirmare.

11.3. Dacă notificarea se trimite prin telex sau prin fax, ea se consideră primită în prima zi lucrătoare după cea în care a fost expediată.

11.4. Notificările verbale nu se iau în considerare.

12. Litigii

12.1. În cazul în care rezolvarea neînțelegerilor nu este posibilă pe cale amiabilă, ele vor fi supuse spre soluționare instanței competente.

13. Clauze finale

13.1. Orice modificare a prezentului contract de concesiune se face numai prin act adițional semnat de ambele părți contractante.

13.2. Prezentul contract de concesiune, împreună cu anexele ....., care fac parte integrantă din cuprinsul său, reprezintă voința părților și înlătură orice altă înțelegere verbală dintre acestea, anterioară sau ulterioară încheierii lui.

13.3. Prezentul contract de concesiune a fost încheiat în ..... exemplare, din care ..... astăzi ....., data semnării lui.

Concedent,

.....

Concesionar,

.....

*ANEXA Nr. 2
la contractul de concesiune*

PROCES-VERBAL

Încheiat astăzi .....

I. Părți

Între:

1. ...., reprezentat prin .....
(cabinetul medical) (se vor înscrie și datele de identificare a cabinetului)

în calitate de ..... primitor,

și

2. ...., prin reprezentant legal .....
(datele de identificare)

în calitate de predător.

II. Obiectul procesului-verbal

Obiectul prezentului proces-verbal îl constituie predarea și, respectiv, primirea următorului spațiu: .....

.....

.....

Predător,

.....

Primitor,

.....

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
cont nr. 2511.1—12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”